

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Reintje De Vos

Hendrik <Van Alkmaar>

Haarlem, 1826

Verdere gesprekken van Reintje over den schat.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62132](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62132)

Zoodra de Koningin vernam, dat REINTJE sprak van eenen *moord*, die haren gemaal aanging, werd zij zeer ontfteld en zeide: „Ik vermaan u REINTJE bij de groote reis, welke voor uwe ziel aanstaande is, dat gij ons de waarheid zult zeggen, en wat er van dezen moord zij.”

De Koning gaf bevel, dat elk zwijgen zou; en vervolgens zeide hij: „REINTJE moet van den ladder worden gelaten, opdat ik hem beter zal kunnen verstaan. Deze zaak gaat mij zelven aan.”

REINTJE werd met een nieuwen moed bezield, toen hij nog op den ladder stond; zij moesten hem alzoo van denzelfden doen afstijgen.

*Verdere gesprekken van REINTJE over den
schat.*

De Koning liet REINTJE vervolgens bij zich komen, en vroeg hem in bijzijn van de Koningin, hoe deze zaken zich hadden toegedragen. Nu moest hij wel liegen met alle krachten. Hij sprak bij zich zelven: mogt ik er nu in slagen, om de genegenheid van den Koning en de Koningin op nieuw te verwerven, ten einde daarna allen, die mij naar het leven staan, ten verderve te bren-

bren-

De sus stân na mineme dôd,
 Unde ik so kweme út desser nôd,
 Dat mogte ik râken for grote bate;
 Men ik mot fêr legen utermate!

De koninginne sprak wedder an:
 Reinke, latet uns regt forstân
 Fan desser fake de wârheid fast,
 Up dat juwe fele bleve unbelast!

Reinke sprak: syt des berigt:
 Ik mot nu stârven, dat is anders nigt;
 Sholde ik dâne mine fele also beladen,
 Darmid se kweme in ewigen s'haden,
 Unde se des ewig s'holde entgelden?
 Bâter is 't, dat ik de nu mot melden,
 Wowol se sin mine levesten magen,
 De ik fulnode s'holde besagen.

Ik frugte der hellen pine, de dâr is grôt:
 Darumme ik it jummer s'âggen môt.

Deme koninge word dat hârte swâr,
 He sprak: Reinke, s'âgstu ôk wâr?

Reinke sprak: o eddele here!
 It is wâr, al bin ik sundig fere,
 Wat s'holde mi dat to bate komen,
 Dat ik mi fulven wolde fordomen?

Ji sên jo wol, wo it mid mi is:
 Stârven mot ik nu, dat is wis.

Sholde ik nu nigt sprâken de warheid,
 Dâr mi de dôd fôr ogen stait?

Mi mag nigt helpen bede efte gôd!

Sûs bevede Reinke, dâr he stôd,

In einem gefinseden s'hyn fan frugten.

Fôrd sprak de koninginne mid tugten:

Rein-

brengeu en mij hierdoor uit den nood te helpen, welk een geluk zou dit voor mij zijn? maar ik moet liegen, dat het rookt."

De Koningin zeide: „REINAART! geef ons nu een waar verhaal van deze zaak, tot een regt verstand van dezelve en opdat uwe ziel onbezwaard blijve."

Hij antwoordde: „Zijt des verzekerd. Ik moet nu sterven; het kan niet veranderen, en zou ik dan mijne ziel zoodanig bezwaren, dat ik er in de eeuwigheid om zoude lijden? Beter is het, dat ik alles mededeelde, hoezeer het ook mijne naast-bloedvrienden moge gelden, die ik noode bezwaren zoude. Ik vrees de zware pijnen in de hel, en nu moet ik de waarheid zeggen."

De Koning werd bewogen in zijn hart, en zeide: „REINTJE spreekt gij wel de waarheid?" De Vos hernam: „Edel Heer! Hoe zondig en schuldig ik ook ben, wat zou het mij baten, indien ik mij zelf hielp verdoemen? Gij ziet hoe het met mij staat; sterven moet ik, dit is zeker; zou ik dan de waarheid niet spreken, daar mij de dood voor oogen staat? Gebeden of wereldsch goed kunnen mij niet meer helpen." Dit zeide hij bevende van angst, met eene geveinsde vertooning van vreeze.

De Koningin hervatte dadelijk: „REINTJE'S
K toe-

Reinkens nód entfärmet mi fere,
 Hyrumme bidde ik ju, myn here,
 Dót Reinken etlike gnade,
 Up dat náblive gróter fhade,
 Latet öme nu in desser ftund
 Uns witlik dón den regten grund,
 Unde dat ein islik fwige ftil,
 Up dat he nu spráke, wat he wil.

De koning bód fwigend also förd.
 Reinke sprak: nu horet mine wórd!
 Is dat mineme heren dem koning lèv,
 Ik wil ju läfen funder brêv,
 Unde de forräderye openbaren,
 Dár ik nemande denke an to sparen.

Nu mag men horen einen nyen fund!
 Reinkens lösheid hadde nenen grund,
 Wo he finem egen fader mede
 Kwád unde unere overfäde,
 O'k dem greving, finem levesten frund,
 De öm dog in allen nöden byftund.
 Dit dede he al in der andagt,
 Dat men finen wórden des to bät geve magt,
 Dat he also mid finer sprake
 Sine fyende brogte in de fulven fake,
 De sus na fineme live ftunden.

He sprak: myn here fader hadde gefunden
 Des mägtigen koninges Emerikes fhat
 In eineme forholendliken pad.
 Unde do he hadde sus groten gúd,
 Wárd he so stolt unde hoge fan múd,
 Unde hêld alle deren in unwêrdigheid
 Mid finer gekliken hógfardigheid,

De

toestand treft mij. Ik bid u, Heer Koning! bewijs aan hem eenige gunst, opdat het groote verlies werde voorgekomen. Laat hem ons den waren stand der zaken doen kennen, en geef last dat een ieder stilzwijge, opdat hij voortbrengge, wat hij wil."

De Koning gebood stilte, en nu sprak REINTJE: „Hooft nu mijne woorden; is het onzen Heer welgevallig, dan zal ik alles aan u voorlezen, zonder het op schrift te hebben, en den geheelen aanslag van het verraad aan het licht brengen, zonder iemand te ontzien.

Men hoore nu de nieuwe bedenksels van den Vos! Zijne loosheid was onuitputtelijk. Hij sprak zelfs kwaad en tot oneere van zijnen vader, en bezwaarde GRIMBAARD, zijnen getrouwsten vriend, die hem in alle zijne nooden bijstond; alles in de hoop, dat men hierom aan zijne woorden te beter geloof zoude geven, en ook legde hij zich toe om zijne vijanden, die hem thans naar het leven stonden, in deze zaak te betrekken.

Hij zeide: „Mijn heer vader had op eene verholene plaats den schat gevonden van den magtigen Koning EMMERIK. Toen hij zoo rijk was geworden, werd hij trotsch en hoogmoedig. Alle dieren, met wien hij voorheen omging, verachtte hij in zijne zotte verwaandheid. Hij zond HINZE naar de woeste *Ardennes*, alwaar BRUIN door

De toforen sine gesellen waren.
 He lêt Hinzen, den kater, faren
 In Ardenen, dat wilde land,
 Dâr he Brunen, den baren, fand.
 He entböd öme dâr sine hulde,
 Unde dat he in Flanderen komen shulde,
 Efte he koning wolde wäfen.
 Do Brûn unde Hinze den brêv hadden läfen,
 He ward kone, frolik, unde unforfêrd,
 Went he des lange hadde begêrd.
 He reisêde in Flanderen altohand,
 Dâr he minen heren fader fand.
 He entfeng öme wol, unde fände tor stund
 Na Grimbârd dem wifen, unsen frund,
 Unde na Ifegrim ök also fôrd.
 Desse fêr handelden mannig wôrd;
 Hinze de kater was de fyvde.
 Dâr ligt ein dorp, dat het Yfte.
 Twifhen Yfte unde Gent.
 Hadden se fus dit pärlement
 In ener dûfteren langen nagt.
 Nigt mid God, men des düvels magt,
 Unde mid mines faders gewälde,
 De se dwang mid sineme gelde,
 Sworen se dâr des koninges dôd.
 Ein islik deme anderen sine hulde bôd.
 Se sworen up Ifegrimes hövede forware
 Alle five, dat Brûn, den bare —
 Dên wolden se tom koninge maken,
 Unde foren öm in den stôl to Aken,
 Un fätten öme up de krone fan golde.
 Were jemand, de dit keren wolde,

dezen werd opgezocht. Hij liet hem groeten, en afvragen of hij in *Vlaanderen* komen wilde, om aldaar Koning te zijn.

Toen BRUIN en HINZE den brief gelezen hadden, verheugde zich de eerste en werd stout en onversaagd, want zoo iets had hij sedert langen tijd begeerd.

Hij reisde spoedig naar *Vlaanderen*, alwaar hij mijnen vader vond. Deze ontving hem wel, en zond dadelijk om den wijzen GRIMBAARD, onzen vriend, en ook naar IZEGRIM. Deze vier hielden vele gesprekken; HINZE was de vijfde.

Daar is een dorp dat *Iste* heet; en tusfchen *Iste* en *Gent* hielden zij de gesprekken, in eene langen duisteren nacht, niet in Gods naam, maar in dien van den duivel, en wel naar den wil van mijnen vader, die hen dwong met zijn geld. Zij zwoeren aldaar den dood aan den Koning, en zij beloofden elkander getrouw te zijn; zij legden alle vijf den eed af op het hoofd van IZEGRIM, dat zij BRUIN tot Koning zouden verheffen, hem te *Aken* op den troon van het Rijk plaatsen en aldaar doen kroonen. Ware er iemand van 's Konings vrienden of verwanten, die zich hier tegen zou willen verzetten, dien zou mijn vader helpen verjagen, en alles zoude hij door zijne schatten doen veranderen, of door omkoo-pingen, of door het fchrijven van brieven met bedreigingen.

Ik kreeg zulks te weten op de volgende wijze. Het gebeurde eens op eenen vroegen morgen dat GRIMBAARD, den wijn boven de dorst gedronken

Fan des koninges frunden efte magen,
 De fholde myn fader al forjagen,
 Mid fineme fhatte dat ummedriven,
 Mid umme to kopen, mid breve to fhriven.
 Dit krêg ik to weten alfo:
 It gefhag up enen morgen fro,
 Dat Grimbârd den wyn drank ungespârd,
 Dârfan he frolik unde drunken wârd,
 Unde fâde dat hemeliken fineme wive.
 He fprak: fû, dat dit by di blive!
 Se fwêg fo lange, forftât mi regt,
 Dat fe it mineme wive ôk hävt gefâgd.
 Se fwôr ör, dâr fe weren tofâmen,
 By der dryer koninge namen,
 By örer ere unde truwe,
 Wer dorg lêv nog dorg ruwe,
 Nemande fholde fâggen fôrd.
 Men myn wyv hêld nigt öre wôrd:
 Wente dat êrste, dat fe by mi kwam,
 Sâde fe mi al, dat fe fornam.
 Se fâde ôk ein wârtêken dârby,
 Dat ik enked forftund by mi,
 Dat it wâr was alderding.
 Ik was al drovig, wôr ik ôk ging.
 Ik wârd andenken der poggen al,
 De êns to God repen mid grottem fhâl,
 Dat he ön einen koning wolde geven,
 Dat fe in dwange mogten leven,
 Wente fe weren fry in alleme land.
 God hörde fe, une fânde ön tohand
 Den Adebâr, de fe nog hatet,
 Unde fe nummer in freden latet.

hebbende , met een verheuging te huis kwam , en de zaak aan zijne vrouw in het geheim mededeelde . Hij zeide : „ Houd het vooral voor u ! ” en zij zweeg zoo lang , totdat zij het aan mijne vrouw verteld had , en deze zwoer haar bij de namen der heilige drie Koningen , en bij hare eer en trouw , dat zij het aan niemand , om lief of leed , zou zeggen . Mijne vrouw hield ook haar woord , tot dat hij bij mij kwam ; toen was het eerste , dat zij aan mij verhaalde , hetgeen zij vernomen had . Zij gaf mij nog berigt van eene *daadzaak* , of kenteeken , zoodat ik wel gelooven moest , dat de zaak in alle deelen der waarheid overeenkomstig was .

Ik was droevig , waar ik ook ging . Ik dacht om de kikvorschen , die eens met groot gekwaak , bij JUPITER aanhielden om hun eenen Koning te schenken , ten einde onder den dwang te leven , hoezeer ze vrij waren in alle landen . De God verhoorde hunne bede , en schonk hun eenen ooijevaar , die hen alsnog haat , hen nooit met vrede laat , maar hun ten allen tijde ongunst be-

Alletyd dait he ön ungenade:
 Nu klagen se fast, nu is et to spade;
 Se sint bedwungen alderding
 Under dem Adebâr, ören koning.

Sus sprak Reinke to al den deren,
 De dår stunden, unde de dår weren:
 Sêr, fus frugtede ik fêr for uns allen,
 Dat it ök mid uns fus mogte fallen.
 Here, fus forgede ik ök for ju,
 Des ji mi weinig danken nu.
 Ik kenne Brunen fhalk unde kwád,
 Unde ful fan groter overdád.
 Darumme frugtede ik öme fêr;
 Ik dagte, worde he unse hêr,
 Dat wi dänne alle weren forlörn.
 Ik kenne den koning wolgebörn,
 Sêr mächtig, ök guderteren,
 Unde ök gnädig allen deren.
 Ik dagte fuste up desse dinge,
 It were eine kwade wesfeling,
 Dat men enen bûr, enen uneddelen frât,
 Brogte in alfodanen stât.
 Ik dagte darup mannige weken,
 Wo ik desse sake mogte tobrâken.
 Boven alle sake frodede ik dat,
 Behêlde myn fader finen fhat,
 He fholde mid fineme falschen spele
 To plasfe bringen fele unde fele,
 Un den koning bringen fan siner ere.
 Dit betragtete ik gans fere,
 Wôr de fhat wäfen mogte,
 Up dat ik öm fan dannen brogte,

Wôr

wijst. Nu klagen zij, maar het is te laat; zij zijn nu in bedwang, en staan onder den ooijsvaar, hunnen Koning.”

Zoo sprak REINTJE tot alle dieren, die daar tegenwoordig waren. „Ziet, — zeide hij verder, — zoo was ik bekommerd over ons allen, dat het zoo erg zou uitvallen, en zoo was ik ook beangst over U, Heer Koning! hoezeer gij mij er weinig voor bedankt. Ik ken BRUIN als stout en boos, en vol van groote misdadige ontwerpen. Ik was derhalve zeer voor hem bevreesd, en dacht: wordt deze onze Heer, dan zijn wij alle verloren. Ik kende onzen welgeboren Koning wel als magtig, maar ook als goedertieren en jegens alle dieren genadig. Ik overwoog alle deze dingen en welk eene ongelukkige wisfeling het zijn zou, dat men eenen *boer*, een onadelijken vraat, in zulk eenen stand zoude brengen. Ik dacht hierover gedurende eenige weken na, en overwoog gestadig, hoe ik deze zaak zou doen mislukken. Boven alles befepte ik, dat, behield mijn vader de schat, hij met zijne valsche streken velen en velen in het verderf zou brengen, en den Koning van zijn aanzien berooven. Ik lag er mij derhalve op toe, om te weten, waar de schat wezen mogt, in de hoop denzelfden dan van daar te brengen; ook werwaarts mijn vader in veld of bosch heen liep. Onverschillig of het heet of koud, droog of nat, bij dag of bij nacht ware; ik bleef te allen tijde op de loer.

Wôr de fhat wäfen mogte,
 Up dat ik öm fan dannen brogte,
 Wôr myn fader, de listige ölde,
 In deme felde efte in deme wölde
 Henne tóg, efte henne lèp,
 Was it het, kòld, nat, efte dèp,
 Was it by nagte, efte by dage,
 Jummer was ik ók in der lage.
 Ik lag up ene tyd in der érde,
 Unde wagtete alfe ein, de fêr begërde,
 Wo ik bäst geweten kunde,
 Unde wôr dat dat ik den fhat funde,
 Dâr ik gërne fan hadde fornomen,
 Do sag ik minen fader komen
 U't einer steinritfen, de was dèp.
 Ik lag forborgen, eft ik flèp.
 Nigt en wufte he fan mi,
 Dat ik öm was fo na by.
 He begunde fik wide umme to fèn:
 Do he fornam, dat he was allèn,
 Unde alfe he fus nemande fag,
 Dede he, alfe ik ju fäggen mag:
 He stopde dat hol wedder mid fande,
 Un makede dat gelyk deme anderen lande.
 Dat ik dit fag, dâr wufte he nigt fan.
 O'k fag ik, ér he fheide fan dan,
 Dat he den ftert lét overgân,
 Dâr fine fote hadden gefân.
 He forwildede ók fyn fòtspòr mid deme munde.
 Dit lerede ik dâr in der ftunde
 Fan mineme ölde falshen fader,
 De desse lifte wufte allegader.

Eens lag ik in een hol, en zag met bijzondere begeerte, of ik ook iets vernam, hetwelk tot het vinden van den schat helpen konde, wanneer ik mijnen vader uit eene diepe spleet in eene steenrots zag te voorschijn komen. Ik hield mij, of ik sliep; hij wist niets van mij, ook niet dat ik hem zoo nabij was. Hij begon met overal rond te zien; en toen hij zag, dat hij alleen stond, handelde hij zoo als ik u zeggen zal. Hij stopte een hol dicht met zand, zoodat het met den omgelegen grond gelijk stond: ook zag ik, dat hij, eer hij van daar ging, met de staart slingerde over den grond, waar zijne voetstappen stonden, en hoe hij het spoor van deze, nog met zijnen bek omwroette.

Dit alles leerde ik toen van mijnen ouden slimmen vader; en toen hij weg ging, om zijn bedrijf te vervolgen, bedacht ik: „ zoude daar ook den schat kunnen zijn? Ik ging aan het werk, opende het gat met mijne voeten, en kroop er in. Ik vond daar eenen grooten rijkdom; veel fijn goud en zilver. Niemand, hoe oud hij ook zijn moge, heeft zoo veel geld bij één gezien.

Se-

Sus l p he w g na fineme gewinne.
 Ik dagte fast in mineme sinne ,
 Efte d r mogte w fen de s hat?
 Ik ging to w rke , unde opende dat gat
 Mid minen f ten , unde kr p darin.
 D r fand ik groten gewin ,
 Finen fulvers fele unde r d gold.
 Hyr en is  k nemand also  ld ,
 De des je so fele tolike sag.
 Do sp rde ik wer nagt efte dag ,
 Ik ging slepen unde dragen
 Sunder karen unde funder wagen.
 Mi halp myn wyv , frouwe Ermelyn ,
 Wi hadden arbeit unde pyn ,
  r wi den s r riken s hat
 Brogten in eine ander stad ,
 D r he b t lag to unfer lage.
 Dewile was myn fader alle dage
 By d n , de den koning sus forreden.
 Nu moge ji horen , wo se deden.
 Br n unde Ifegrim fanden  t tohand
  re breve in mannig land
 An alle , de foldie winnen wolden.
 Br n de bare s holde se uph lden ,
 Unde dat se s here to  me kwemen ,
 Unde  re foldie toforen nemen ;
 He s holde't  n geven mid milder hand.
 Myn fader l p do dorg de land
 Unde dr g  rer tw er breve.
 Wo luttik wuffte he , dat de deve
  m finen s hat hadden genomen ?
 Ja , hadde't  m  k mogen fromen ,

Sedert rustte ik niet bij dag of nacht. Ik sleepte en droeg alles van daar, zonder kar of wagen te hebben. Mijn wijf, vrouw ERMELIJNE hielp mij, en wij hadden veel arbeids en moeite, eer wij den rijken schat op zulk eene plaats hadden gebragt, waar hij beter voor ons bewaard lag.

Ondertuschen was mijn vader dagelijks bij hen, die het verraad tegen den Koning smeedden, zoo als gij nu hooren zult.

BRUIN en IZEGRIM zonden brieven naar vreemde landen, en aan allen, die eene groote foldij zouden willen verdienen. BRUIN zou ze in dienst nemen, mits zij schielijk tot hem kwamen. Hij zou de foldij vooruit betalen, en zulks met een ruime hand. Mijn vader trok met beider brieven door het land, en hoe weinig dacht hij, dat de dieven zijnen schat hadden weggenomen. Ja! al was hij ook geheel in zijn voornemen geslaagd, hij zoude destijds geen penning gevonden hebben.

Toen

Alle de werld to den stunden;
 He en hadde's nigt einen penning gefunden!
 Do myn fader al umme mid pine
 Twifhen der Elve unde dem Rine
 Hadde gelopen dorg de land,
 Dår he mannigen foldenër fand,
 Dën he wan mid fineme golde,
 De Brunen to hulpe komen fholde,
 Alse de fommer kweme int land,
 Do kerede he wedder, dår he fand
 Brunen un de gefellen fyn.
 He fåde ön fan der groten pyn,
 Unde der mannigföldigen forge,
 De he för de hogen borge
 Int land fan Sasfen hadde geleden,
 Dår de jägers na öm reden
 Mid ören hunden alle dage,
 Unde so fyn lyv hangede in der wage.
 Se hadden öme dån fele towedderen.
 Dit sprak he för de fêr forräderen,
 He tögede ök den breve fan den gefellen,
 De Brunen do fêr wol befellen.
 De lesen se alle five tofamen,
 Dår twelv-hunderd kämpen by namen
 Fan Ifegrims magen al instunden,
 Mid fharpen tänen unde widen munden,
 Sunder de katers unde de bären,
 De alle in Brunen hulpe weren,
 Alle de Fêlfratfen und de Dasfen
 Beide fan Doringen unde fan Sasfen.
 Desse hadden al mid öm gefworen,
 In dëme dat men ön geve toforen

Fan

Toen mijn vader alzoo , met groote moeite , het land tusſchen *Elve* en *Rijn* had doorkruisd , en aldaar menig ſoldaat door zijn geld had aangenomen , die BRUIN in den zomer te hulp zoude komen , keerde hij terug. Hij vond BRUIN bij zijne eedgenooten , en verhaalde hun toen van zijne moeite , ook hoe veel hij geleden had , bij de groote burgten of roofkaſteelen in *Sakſen* , alwaar de jagers dagelijks met hunne honden op hem waren aangevallen , en hij met lijfsgevaar vele wederwaardigheden had ondervonden.

Dit verhaalde hij aan de verraders , en hij toonde hun de brieven , welke hij had medegebragt , die zij met hun vijven lazen , en die aan BRUIN wel bevielen. Men zag er de naamlijſt van twaalf honderd kampioenen , alle van IZEGRIMS geſlacht , met wijde monden en ſcherpe tanden.

Behalve de katers en de beeren die alle ten dienſte van BRUIN gereed waren , kwamen ook de veelvraten en de dasſen uit *Thuringen* en *Sakſen*. Deze hadden zich met eede verbonden , om , op het eerſte opontbod , bij BRUIN met alle magt te zullen komen , indien hun de ſoldij drie weken vooruit werd betaald , en dit alles wist ik , den Hemel zij dank , voor te komen.

Toen

Fan drên weken ören fold,
 So wolden se komen mid gewold
 To Brunen mid deme êrsten bode.
 Dit hinderde ik alle, des danke ik Gode!
 Do dit alfus al was besteld,
 Ging myn fader over jünt feld,
 Unde wolde ôk den fhat befhouwen:
 Men do ging it öm to groten ruwen.
 Jo mër he fogte, jo min he fand,
 Al syn fökend was men ein tand:
 Syn fhat was al wäggedragen.
 Dâ, dede he, dat ik mag beklagen, —
 Wente he fan torne, sîk fulven hing.
 Alfus blêv na Brunen ding
 By minen behänden listen al.
 Nu märket hyr myn ungefal:
 Ifegrim unde Brûn, de frât,
 Hävven nu den nouwesten råd
 By deme koning tor hogen bank,
 Unde arm man Reinke is funder dank,
 Hävt sinen egen fader overgeven,
 Umme deme koning to behölden syn leven.
 Wo sin se hyr, de dit dôn fholden?
 Sîk fulven to fordärven, umme ju to behölden?

De koning unde de koninginne
 Se hopeden bede up gewinne,
 Se nemen Reinken up einen ôrd,
 Un sproken: fägget uns nu fôrd,

Wör

Toen de zaken alzoo waren besteld, ging mijn vader naar binnen, om zijnen schat te bezigtigen, maar toen kwam hem de droefheid aan; hoe meer hij zocht, hoe minder hij vond; al het zoeken was vergeefs; zijn schat was weggedragen en weldra bedreef hij de daad, waarover ik mij beklagen moet; hij verhing zich zelve uit spijt; en zoo liep de geheele zaak van BRUIN te niete, door mijne slimheid en list.

Bedenkt hoe ongelukkig ik ben; nu bekleeden IZEGRIM en BRUIN, die vraat, de hoogste en naaste plaatsen in 's Konings Raad, en de arme REINTJE heeft er geen dank voor gehad, dat hij zijnen vader heeft overgegeven, om het leven van den Koning te behouden. Waar zijn zij, die dit doen zouden: zich zelve bederven, om u te bewaren?

Geheime gesprekken van den Koning en de Koningin met REINTJE, en het pardon.

De Koning en de Koningin vlamden beide op gewin. Zij namen REINAART derhalve mede naar een stillen oord en zeiden: „Zeg het ons nu, waar die groote schat ligt.” REINTJE her-

L

nam: